

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ
Ευμενίου επισκόπου Γορτύνης Κρήτης
Έτος 9^ο Τεύχος 401

Κυριακή μετά την Ύψωσιν

Στη σημερινή Κυριακή, Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού, ακούσαμε από τον Ευαγγελιστή Μάρκο τον ίδιο το Χριστό να μάς περιγράφει την σταυρώσιμη ζωή του Χριστιανού. Ο Κύριος απευθύνει μια πρόσκληση στον καθένα μας, να απαρνηθεί τον εαυτό του και να σηκώσει τον προσωπικό του σταυρό και να ακολουθήσει το Χριστό. Σε αυτά τα τρία σημεία θα λέγαμε ότι συνίσταται η κατά Χριστόν ζωή, που για να καταλήξει στην Ανάσταση και την αιώνιο Ζωή είναι ανάγκη να διέλθει από τον Σταυρό και το Γολγοθά.

Ο Χριστός λοιπόν καλεί όλους μας σήμερα, αν θέλουμε βέβαια να Τον ακολουθήσουμε, πρώτα απ' όλα να απαρνηθούμε τον εαυτό μας. Στη Βασιλεία του Θεού δεν χωρούν εγωιστές, δεν χωρούν όσοι ενδιαφέρονται και ασχολούνται μόνο με το δικό τους ατομικό συμφέρον. Για να μπορέσουμε να ακολουθήσουμε την οδό της σωτηρίας είναι ανάγκη να απαγκιστρωθούμε από το Εγώ μας, να αρνηθούμε τον ίδιο μας τον εαυτό. Ο Κύριος στο σημερινό Ευαγγέλιο εξηγεί τη σημασία της αυταπάρνησης του εγώ, λέγοντας ότι όποιος φροντίζει μόνο για τον εαυτό του, τελικά δεν καταφέρνει να σώσει την ψυχή του. Αντίθετα, όποιος θυσιάσει την ζωή του για τον Χριστό και για το Ευαγγέλιο, εκείνος θα σώσει την ψυχή του. Διότι, τονίζει, δεν υπάρχει κανένα όφελος να κερδίσει κανείς όλο τον κόσμο, και όμως να χάσει ή να καταστρέψει την ψυχή του, και δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ανταξιότερο αντάλλαγμα από την αυταπάρνηση, προκειμένου να κερδίσουμε την ψυχή μας.

Αλήθεια, τι σημαίνει να απαρνηθούμε τον εαυτό μας; Αν η ζωή του πιστού είναι μίμηση της ζωής του Χριστού, τότε στο πρόσωπο του Θεανθρώπου μπορούμε να δούμε τι σημαίνει αρνούμαι τον εαυτό μου. Ο Υιός και Λόγος του Θεού, από άκρα αγάπη προς τον άνθρωπο συστέλλει την θεότητά Του και γίνεται άνθρωπος, και προσφέρει τον εαυτό Του θυσία επάνω στο Σταυρό, ως λύτρο για την αμαρτία όλου του κόσμου. Η αγάπη λοιπόν προς τον Θεό και προς τον πλησίον είναι αυτή που χρειαζόμαστε, προκειμένου να βάλουμε τον Χριστό, το Ευαγγέλιο και τον συνάνθρωπό μας πάνω από το εγώ μας, και προκειμένου να θυσιάσουμε τις προσωπικές μας βλέψεις και επιθυμίες και να αρνηθούμε με τον τρόπο αυτό τον εαυτό μας. Οι άνθρωποι που δεν έχουν πνεύμα Θεού θεωρούν σημαντικά τα υλικά αγαθά και φροντίζουν άμετρα μόνο για το ατομικό τους συμφέρον, πολλές φορές ακόμη και με αθέμιτα μέσα.

Το πραγματικό συμφέρον όμως για κάθε άνθρωπο, πολύ δε περισσότερο για τον Χριστιανό, βρίσκεται και επιτυγχάνεται μέσα από την αυταπάρνηση και την αυτοθυσία, μέσα δηλαδή από την άσκηση και την εφαρμογή της εντολής της Αγάπης. Το δεύτερο στοιχείο που απαιτείται, μετά την άρνηση του εαυτού μας, προκειμένου να είμαστε γνήσιοι μαθητές του Χριστού, είναι να σηκώσουμε με προθυμία το σταυρό μας. Αν ο Χριστός αγόγγυστα και οικιοθελώς σήκωσε τον Σταυρό Του, μας προσκαλεί σήμερα κι εμείς να σηκώσουμε τον δικό μας σταυρό, εφαρμόζοντας στην πράξη την πρώτη προϋπόθεση, δηλαδή την αυταπάρνηση. Η ζωή δεν έχει χαρακτηριστεί τυχαία σαν κυματώδες πέλαγος και σαν Γολγοθάς. Για τον καθένα μας υπάρχουν δυσκολίες και δοκιμασίες. Και κάθε φορά που καλούμαστε να αρνηθούμε τον εαυτό μας για την αγάπη του Θεού και του πλησίον, μοιάζει σαν ένας σταυρός, που οφείλουμε να σηκώσουμε με προθυμία, με υπομονή και προπαντός με πίστη. Κι αφού σηκώσουμε το σταυρό μας, ας ακολουθήσουμε το Χριστό. Αυτό είναι και το τρίτο σημείο που ο ίδιος μάς τονίζει. Ας μη δειλιάσουμε, ας μην καταβληθούμε από τους κόπους, αλλά με καρτερικότητα ας Τον ακολουθήσουμε στον ανηφορικό δρόμο του Γολγοθά και ας σταυρωθούμε μαζί με τον Χριστό, σταυρώνοντας τα πάθη και τις επιθυμίες μας, όπως χαρακτηριστικά λέει ο απόστολος Παύλος. Γιατί απλά, μετά το Γολγοθά ακολουθεί η Ανάσταση, η Ζωή και η όντως χαρά.

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν όλοι τον Χριστό στην πορεία τη σταυρική, ας απαρνηθούμε τον εαυτό μας, ας σηκώσουμε το σταυρό μας και ας ανέβουμε μαζί Του στο Γολγοθά. Γιατί, όπως ο ίδιος βεβαιώνει στο τέλος της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής, αν δειλιάσουμε και ντραπούμε και Τον αρνηθούμε, τότε και ο ίδιος θα μας αρνηθεί κατά την ημέρα της Κρίσεως, ενώπιον του Θεού και των αγίων Αγγέλων. Αν δειλιάσουμε και ρίξουμε το σταυρό μας ή χειρότερα, αν ακούσουμε τον πειρασμό και κατέβουμε από τον σταυρό, τότε θα τα έχουμε χάσει όλα. Ο Χριστός όμως πάλι μάς ενθαρρύνει λέγοντας ότι

όποιος δεν πτοηθεί και Τον ακολουθήσει με πίστη και με υπομονή, θα νικήσει τελικά τον ίδιο το θάνατο και θα ζει αιώνια με τον Αρχηγό της Ζωής, τον Χριστό, όχι μόνο στην αιωνιότητα αλλά και από την παρούσα ζωή.

Ο Νόμος και η κατά Χριστόν ζωή

«Εγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῶ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2.19-20). Με αυτή την φράση συνοψίζει ο Απόστολος Παύλος όλα όσα εξηγεί στην επιστολή του προς τους Γαλάτες, η οποία αποτελεί απάντηση στο ερώτημα εάν οι χριστιανοί πρέπει να τηρούν τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Η αφορμή βέβαια είχε δοθεί από το ζήτημα που είχε προκύψει την εποχή εκείνη, αν δηλαδή οι εξ εθνών χριστιανοί έπρεπε να περιτέμνονται ή όχι. Ο Απόστολος Παύλος δίνει με την επιστολή αυτή μία σαφή και κατηγορηματική απάντηση, η σπουδαιότητα της οποίας οδήγησε την Εκκλησία ώστε να ορίσει αποσπάσματα της προς Γαλάτας επιστολής να διαβάζονται την Κυριακή πριν από την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού και την Κυριακή μετά την Ύψωση.

Και γιατί λέει ότι έχει πεθάνει για τον νόμο, προκειμένου να ζήσει για τον Χριστό; Την απάντηση μάς δίνει ο ίδιος ο απόστολος Παύλος. Εμείς, λέει, που είμαστε από τη φύση μας Ιουδαίοι, γαλουχημένοι από μικρή ηλικία στην διδασκαλία του νόμου, αφήσαμε την πρότερη πολιτεία και καταφύγαμε στον Χριστό. Επειδή είδαμε ότι δεν δικαιώνεται ο άνθρωπος από τα έργα του νόμου, αλλά με την πίστη στον Χριστό, γι αυτό και πιστέψαμε στον Χριστό, ούτως ώστε να δικαιωθούμε εξαιτίας της πίστεως στον Χριστό και όχι από τα έργα του νόμου, γιατί κανείς δεν θα δικαιωθεί από τα έργα του νόμου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εξηγεί ότι αφήνουμε τον νόμο όχι ως κακό ή πονηρό, αλλά ως ασθενή και ατελή, και εφόσον ο νόμος δεν παρέχει δικαιοσύνη, τα έργα του νόμου είναι πλέον περιττά. Και για να δείξει ότι δεν είναι μόνο περιττά αλλά και επικίνδυνα, προσθέτει ο Παύλος τα εξής: γιατί εάν ζητώντας να δικαιωθούμε εν Χριστώ βρεθήκαμε οι ίδιοι αμαρτωλοί – και έχουμε ανάγκη και πάλι τον νόμο – άρα ο Χριστός είναι διάκονος της αμαρτίας; Γιατί εάν αφήσαμε τον νόμο για τον Χριστό και δεν αρκεί η άφεση και η λύτρωση που παρέσχε με τον Σταυρό και την Ανάστασή Του, τότε ο ίδιος γίνεται για εμάς αιτία κατακρίσεως και ουσιαστικά δεν έχει την δύναμη να μάς λυτρώσει. Ομοίως και εγώ, εάν άφησα τον νόμο για την πίστη στον Χριστό και τώρα επιστρέφω στα έργα του νόμου, καθιστώ τον εαυτό μου παραβάτη, και μάλιστα διπλό, εφόσον από τη μια άφησα τον νόμο και από την άλλη απιστώ στον Χριστό.

Επομένως, «τό Εὐαγγέλιον ἀνατρέπεται διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ νόμου»*. Γιατί εκείνος που θεωρεί ότι πρέπει να εφαρμόζεται έστω και μία εντολή από τον Μωσαϊκό νόμο, θεωρεί την συγγνώμη και την λύτρωση που

παρέσχε ο Χριστός στον κόσμο διά της πίστεως και της μετανοίας ως κάτι το ατελές και ανίσχυρο. Και επιπλέον, εάν ισχύει έστω και μία από τις εντολές του νόμου, τότε θα πρέπει να ισχύουν όλες ανεξαιρέτως. Αυτό όμως δεν είναι Ευαγγέλιο εν Χριστώ αλλά ιουδαϊσμός.

Γι αυτό και ο απόστολος Παύλος τέμνει κατηγορηματικά κάθε σχέση με τον Μωσαϊκό νόμο λέγοντας: «εγώ με τον νόμο πέθανα για τον νόμο, ώστε να ζήσω για τον Θεό» Εννοεί δηλαδή είτε ότι εφόσον εφαρμόζει τον νόμο της χάριτος του Χριστού, ο παλαιός νόμος είναι πλέον ανενεργός, είτε ότι εφόσον δεν τηρεί έστω και μία εντολή του νόμου εκείνου, είναι σύμφωνα με τον νόμο νεκρός. Και συνεχίζει: «Σταυρώθηκα μαζί με τον Χριστό και δεν ζω πλέον εγώ, αλλά ζει μέσα μου ο Χριστός. Και αυτό που ζω τώρα με την σάρκα μου, το ζω με πίστη στον Υιό του Θεού, ο οποίος με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό του θυσία για μένα». Μεταθέτει δηλαδή την προσοχή των ακροατών του από τα έργα του νόμου στην εν Χριστώ ζωή.

Τα στοιχεία πάλι της εν Χριστώ ζωής είναι πρώτο, να συσταυρωθούμε με τον Χριστό, να ταπεινωθούμε δηλαδή και να νεκρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο με τις επιθυμίες και με τα πάθη του. Δεύτερο, να γίνουμε μιμητές του Χριστού στην αγάπη, στην φιλανθρωπία, στην θυσία υπέρ των αδελφών μας. Και τέλος, να συναναστηθούμε με τον Χριστό στο φως της Αναστάσεώς Του και να ζήσουμε την εντός ημών Βασιλεία του Θεού, προσδοκώντας «ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος».

Ακόμη και σήμερα πολλοί από εμάς προσπαθούν να μετρήσουν την ζωή των χριστιανών με γνώμονα τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Πολλές φορές μάλιστα επιχειρούν να επιβάλλουν την τήρηση κάποιων από αυτές, επικαλούμενοι τις τιμωρίες και τις απειλές που διατυπώνονται στην Παλαιά Διαθήκη. Η Εκκλησία με την σημερινή αποστολική περικοπή μάς υπενθυμίζει την πληρότητα και την υπεροχή της αγάπης και της χάριτος του Χριστού, την υπεροχή του Σταυρού απέναντι σε ολόκληρο τον νόμο. Με τον Σταυρό και την Ανάσταση χάρισε ο Θεός στον κόσμο την άφεση και την λύτρωση, η οποία παρέχεται διά της πίστεως και διά της μετανοίας. Το ζητούμενο δεν είναι να ζούμε σύμφωνα με τις εντολές του νόμου, ούτε καν σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού, ούτε ακόμη να ζούμε σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, αλλά να ζει μέσα μας ο Χριστός, όπως διατείνεται ο απόστολος Παύλος.

Και ο Χριστός ζει μέσα μας όταν αποβάλλουμε τόσο το κοσμικό όσο και το ιουδαϊκό φρόνημα, όταν νεκρώσουμε δηλαδή τον παλαιό άνθρωπο του νόμου και της αμαρτίας και όταν γευτούμε την άπειρη ευεργεσία του Θεού και την χάρη της απολυτρώσεως και όταν, αφού αντιληφθούμε το μέγεθος της φιλανθρωπίας και της αγάπης του Θεού, γίνουμε και εμείς φιλάνθρωποι και πρόθυμοι να θυσιάσουμε ακόμα και την ζωή μας για τον αδελφό και τον πλησίον μας. Αμήν.